

for Statskassen, og at det under alle Omstændigheder vilde være en behageligere Maade at udrede Skatten paa for de paagældende, hvorhos denne Maade desuden vilde føre til uproductiv Formues Inddragning, som jeg ellers er enig i og saaledes, at det blev udenforstaaende, som kom til at fastsætte denne Værdi i Stedet for, at de paagældende gjorde det selv i levende Live. — Naar det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (S. Jensen) sagde, at denne Arvestat var ogsaa noget, som stod paa Socialdemokratiets Program, saa skal jeg dertil bemærke, at ærede Medlemmer dog ikke maa tro, at jeg i denne Sag har tænkt paa at foreslaa det, som staar paa det socialdemokratiske Program. Det socialdemokratiske Programs Fordring er nemlig Arverettens gradvise Afskaffelse. Til en Begyndelse foreslaas da en Konfiskation til Fordel for Statskassen af 50 pCt. af alle større Formuer og 25 pCt. af nedester af mindre Formuer. Der er jo dog nogen Forskel paa dette og paa de Krav, jeg i denne Henseende er fremkommen med, nemlig, at man kunde forhøje den nuværende Arvestat f. Eks. med Halvdelen for den laveste og noget mere for de større Procentafgifter, som den nuværende Lovgivning fastsætter. Mit Princip er i alt Fald ikke Arverettens gradvise Afskaffelse, da jeg anser Arveretten for at være aldeles nødvendig til Opretholdelse og Udvikling af det bestaaende Samfund, medens de Herrer Socialdemokrater netop ville have Arveretten afskaffet, fordi de mene, at naar den blev afskaffet, vilde det være umuligt at opretholde det nuværende Samfund. Der er altsaa en meget stor principiel Uoverensstemmelse mellem dette Krav, naar det fremsættes fra konservativ Side, og det tilsvarende Krav, naar det fremsættes fra den Side, de Herrer tilhøre, efter som deres Formaal og Midler ere just de modsatte af, hvad mit Formaal og mit Mittel er. Det er ikke saa saa af de Fordringer, som det socialistiske Program indeholder, der have den samme Genstab; det kommer nemlig ikke an paa, hvilken Fordring man opstiller, men paa hvilken Maade, man ønsker den gennemført, om man ønsker den gennemført til Udvikling af den bestaaende Samfundsorden, eller om man ønsker den gennemført til Afskaffelse af samme. Krav og Krav ere saa overordentlig forskellige, at man ikke heller med Hensyn til Indtægtskatten kan sige, at det er et socialdemokratiske Krav. Socialdemokratiet har forlangt 10 pCt.s Indtægtsstat efter en stigende Skala. Det har dog mindre at sige, Hovedsagen er, at Socialdemokraterne forlange, at alle Statter til Stat og Kommune skulle afskaffes

undtagen Formue- og Indtægtskatten, som er den eneste Skat, som det socialdemokratiske Parti vedkender sig som den rette. Derimod mene vi andre, at Indtægtskatten kan være en meget fornuftig Stat i Forbindelse med en Række andre Statter, saaledes at dens Fortrin og Ulemper kunne opvejes af andre Statters tilsvarende Fortrin og Ulemper. — Jeg bemærkede dernæst gerne, at den højtærede Minister ikke heller er utilbøjelig til at gaa noget højere op end foreslaaet med Hensyn til Skattefrihedsgænsen. Den højtærede Minister har fuldstændig Ret i sin Udtalelse om, at jeg ikke har stillet noget Forslag om at komme hen til, hvad man er kommen til i England, nemlig Skattefrihed gaende op til henimod 3,000 Kr., og den højtærede Minister vil finde det bekræftet ved at læse igennem, hvad jeg sagde, idet jeg udtrykkelig forvarede mig imod, at vi skulde kunne sammenstille vore Forhold med de engelske Forhold. Men jeg mente paa den anden Side, at der var Grund til at gaa noget højere op med Grænsen end her foreslaaet, fordi Taler jo ikke er om at komme en trængende Statskasse til Hjælp, i hvilket Tilfælde vi under visse Forhold for vort Fædreland, som jeg haaber ikke ville indtræffe, kunde blive nødsagede til at gaa meget langt ned med Staten i Befolkningen, og jeg føler mig overbevist om, at ogsaa de Klasser i Befolkningen, som man i saa Tilfælde vilde appellere til, ville efterkomme en saadan Opfordring om at komme Fædrelandet til Hjælp med deres Skærv; jeg er overbevist om, at de da vilde gøre dette uden Indvendinger. Men saadanne Forhold foreligge ikke her, hvor der i Virkeligheden er Tale om at foretage en Udbetaling af Statskassen, som formindsker Statskassens Indtægter, saaledes at man ikke for denne Foranstaltning kan anføre de samme Grunde til at gaa saa langt ned, som man i ovennævnte Tilfælde vilde kunne gøre. Jeg finder, at man under disse Omstændigheder ikke bør gaa længere ned med Skattegrænsen end saa langt, at man lader dem gaa fri, som i alt Fald ikke ere bedre stillede end dem, som man gennem Lovgivningen ønsker at komme til Hjælp. Ogsaa vil jeg med Tak erkende, at den højtærede Regering nu mener, at udenlandske Aktieselskaber ikke skulle fritages, naar danske skulle betale. Jeg mener ogsaa, at det nærmest maa betragtes som en Injurie ved Lovforslaget, at det modsatte er kommet til at staa der, og at det forholdsvis let maa kunne blive rettet. Helt havde jeg jo set, at den højtærede Finansminister havde udtalt, at han ogsaa var noget i Tvivl om, hvorvidt det overhovedet var rigtig at